

ikke har turdet udtale, er den, om der bør tillægges Husfruens Forbøn en afgjørende Indflydelse i alle Tilfælde, eller om der ikke er visse Tilfælde, som ere i den Grad oprørende, at hendes Forbøn Intet bør have at betyde. Der er der et aldeles bestemt Punkt, som jeg skal tillade mig at pege paa, og jeg antager, at den ærede Ordfører i Genhold til, hvad han har udtalt, maa være med til at anbefale Andragendets Henviisning, netop fordi der nu er paavist et bestemt Punkt, og det er jo muligt, at der kan paavises flere. Som det vil ses i Betænkningen, staar der udtrykkelig i Andragendet, at Andragerne ønske: „at det maa blive taget under Overveielse, hvilke Forandringer Straffelovgivningen maatte kunne undergaa for at afgive et mere betryggende Bærn, end nu er Tilfældet, for Husfruer mod Mishandling fra deres Mænds Side“. Der er alligevel et Hensyn, som for mig vil være væsentligt i denne Sag, og det er, hvorledes den høitæredede Minister, som endnu ikke har havt Ordet, vil stille sig til den. Det er jo iøvrigt aldeles ligegyldigt i dette Tilfælde, hvem der er Justitsminister, thi det er jo Justitsministeren som saadan, der har at tage Sagen under Overveielse, dersom han mener, at der er Noget ved den at gjøre. Mener den ansvarhavende Justitsminister, at der Intet er at gjøre, saa anser jeg det for rigtigere at vente til bedre Tider, men hvis Ministeren er villig til at tage Sagen under Overveielse, og naar Halvdelen af Udvalget indstiller dette, saa forekommer det mig, at det vilde se underligt ud, om Folkethinget vilde skjære Traaden over og sige: Nei, vi ville ikke engang have, at denne Sag skal komme under Overveielse; uagtet den høitæredede Minister har erklæret sig villig til at overveie Sagen, uagtet vi erkjende, at der her er et Forhold, som oprører den almindelige Retssjælelse, og uagtet Mænd, som ere bedre inde i Strafferetten end de Fleste her i Salen, kunne paavise bestemte Punkter i Straffeloven, som det rimeligvis vilde være værd at ændre, ville vi dog ikke have, at Sagen skal tages under Overveielse. Endelig er der et Hensyn, som for mig er af ikke mindre Bægt, og det er det, at jeg synes, at man skal paastjønne, at der er Nogen, som tager sig af saadanne Sager, og at Bestyrelsen af et Samsund, som særlig har til Opgave at arbejde for en bedre Stilling for Kvinden, har bragt denne Sag frem til Forhandling gennem et Andragende. Da dette Samsund, som jo allerede nævnt, er saa overordentlig moderat, at det virkelig tiid er vanskeligt at faae det sat i Bevægelse, saa vil man yderligere affrakke det fra at gjøre Noget, dersom man ikke vil tage saa meget Hensyn til et Andragende, som kommer fra det, at man — naar man iøvrigt finder, at der er Noget at gjøre ved Sagen — vil henvise det til Ministeren.

Justitsministeren (Mellermann): Jeg skal først tillade mig at bemærke, at, forsaavidt det ærede Thing maatte beslutte sig til at henvise det nærværende Andragende til mig, saa skal det blive taget under Overveielse fra det Synspunkt, som jeg maa antage er Meningen med en saadan Henviisning, at det skulde overveies, hvilke Forandringer i Straffeloven der kunde være nødvendige for at betrygge den gifte Kone mod Mishandling fra Manden. Det er altsaa fra det Synspunkt, jeg antager, at Henviisningen isaa-fald vil være at forstaa. Derimod vil jeg ikke gaa ud fra, at Skilsmisfelovgivningen er indbefattet derunder, da det er et meget forskjelligt Gebet og i sig selv er en meget vanskelig og vigtig Materie. Men jeg vil dog forresten blot herved indsfyde den Bemærkning, at det vel er saa, at den ene Ugtefælle ikke ved Dom kan faae Skilsmisse paa Grund af Mishandling fra den anden Ugtefælles Side, men at der dog i saadanne Tilfælde vil være Udgang til at faae Skilsmisse ad anden Veie, nemlig gennem Bevilling. For det Første kan der jo tankes Tilfælde, hvor Mishandlingen har været saa grov, at den vil give Anledning til Skilsmisse gennem Bevilling uden Videre; men dernæst vil Mishandling, som er af en saa graverende Natur, at der overhovedet har været Anledning til Straffedom over den Paagjældende, altid blive anset for en tilstrækkelig Grund til at indrømme den Mishandlede Separation, naar denne andrager derpaa, selv om den anden Ugtefælle modsætter sig det, og derigennem vil der altsaa være aabnet den mishandlede Ugtefælles Udgang til efter de tre Aars Forløb at faae Skilsmisse. Jeg tror derfor, at der ikke egentlig er Trang til ad denne Veie at komme til Hjælp i Tilfælde af Mishandling. Det er forøvrigt ingenlunde almindeligt, at den mishandlede Husfru i saadanne Tilfælde, hvor der er Tale om Straf, altid søger Separation og Skilsmisse, det er ikke almindeligt, og det kan selvfølgelig ogsaa have sine Grunde, de samme Grunde, som i mange andre Tilfælde bevirke, at en Ugtefælle, skjøndt Forholdet er alt Andet end venstabeligt, ikke lader sig stille, f. Ex. af Hensyn til Børnene og til deres hele udvortes Eksistens, som vilde skades, naar Ugtefællerne skulde stilles, og der skulde skiftes osv. Men jeg vil altsaa gaa ud fra, at det, som saa kan tages under Overveielse, er kun Straffelovgivningen, og fra dette Synspunkt maa det vel være i Retning af kraftigere Bestyttelse, hvorved Tanken selvfølgelig nærmest henledes paa Skærpelse af Straffen, hvorvel dette ikke er det eneste Moment. Jeg skal blot tilføie dette, at forsaavidt man tillige vil have berørt, at det var et Spørgsmaal af stor Bægt, om der ikke burde tillægges den mishandlede Ugtefælles Forbøn en vis bestemt Virkning, vel navnlig i den Retning, at den Mishandlede, idet-